

Povejte mi malo več o tej pozornosti. Agresija, pišete v knjigi, je socialna reakcija v možganih, odgovor na to, kaj se oziroma kaj se ne dogaja v naših odnosih. Če trenutka agresije ne moreš ustaviti zgolj s: Hej, nehaj!, kaj lahko naredimo, če govorimo o agresivnem otroku?

Starem koliko?

Pet, deset, petnajst?

Bi radi, da vam napišem knjigo? (*Smeš.*) Poglejte, ko imajo otroci 15 let, se morate starši nehati vmešavati v njihovo čustveno življenje. Ni vaša stvar. Če nočete, da vpijejo na vas, jim to povejte in odidite, a niti za trenutek ne smete pomisliti, da jih lahko spremenite. Ni mogoče. Pri mlajših otrocih je drugače. Če so jezni, vznemirjeni, te udarijo, ko jim recimo rečeš, da je treba narediti nalogo, potem je to znak, da je treba najti trenutek za pogovor. A ne takoj. Recimo ko greste na sprehod, pri večerji. Takrat rečete nekaj takega kot: »Opazil sem, da si bil zjutraj zelo jezen, ko sva govorila o šoli. Mi lahko poveš, kaj delam narobe, glede na to, da te tako vznemirjam?« In petletniki? Oni vam bodo z veseljem povedali, kaj delate narobe! (*Smeš.*) Če pa boste petnajstletnika vprašali, kaj se dogaja, bo vedno odgovoril enako: »Nič.« (*Smeš.*)

V zakonih je podobno. Če je med partnerjema veliko agresivnega dialoga, je čas za pogovor. A ne tak, ki bi udaril nazaj z obsojanjem, opozarjanjem na moralno spornost agresije. Bolje je tako: »Veš, ne prenesem, ko vpiješ name. Res moram vedeti, kaj se dogaja, kaj po tvojem delam tako zelo narobe, da se tako spremeniš.« Moški postanejo agresivni, ko imajo občutek, da so potisnjeni ob zid, ko imajo občutek, da nimajo kot moške, ljubimci, očetje nobene vrednosti. Večina moških, ki sem jih spoznal, ne pozna jezika. Vse dokler ne dobijo povabila: »Vem, da nisi neumen, in vem tudi, da si jezen. Povej mi, zakaj.« Ženske se morajo zavedati, kako zelo pomembno je, da so potrpežljive. Naj ravnajo z moškimi enako kot z otroki. Poslušajte jih, se jim zahvalite, premislite, kaj so rekli, in se vrnite čez dan ali dva.

Odrasli se radi hvalimo s svojimi otroki. Kako strašno pridni so v šoli, da so dobili zlato vegovo in delfinčka. Nisem še

” Spoznavam veliko mladih staršev, ki so zelo nezadovoljni s tem, kako se njihovi starši vedejo do vnukov. In jaz jim pravim: Pustite jih, ne vmešavajte se. Preživeli ste vi, preživel bo tudi vaš otrok, in vaši starši ne bodo postali boljši dedki in babice, če jim boste nenehno govorili, kako zelo se motijo.